

PLANINSKI VESTNIK

GLASILO „SLOVENSKEGA
PLANINSKEGA DRUŠTVA“

XXV. LETNIK 1925 ŠTEV. 1

Motivi pravega planinstva.

življenje stoji pod gospostvom stroja, se je skoraj postrojilo; človek je izumil stroje, a njegov izum ga polagoma skoraj obvlada, mu tlači duševno samostalnost.

Temu postrojenju se umika, skuša ubežati človek v pristni prirodi, v planinah, na morju, v pustinji, dasi se posameznik navadno ne zaveda, kaj ga žene gori v samotne višave planin.

Veliko vlogo igra mestno pehanje in protiprirodnost življenja brez pravega notranjega ravnotežja. So namreč ljudje, otroci sedanje plašljivosti, fini in nežni, ki se ne marajo boriti z ljudmi in z živalimi, a vendar potrebujejo zavesti premagovalca: ti iščejo v gori svojega nasprotnika, dokler ne najdejo zopet pota v svet.

Drugi iščejo le napetih doživljajev (>avantir<), drugačnih, nego jih ima navadno življenje in jih kažejo navadne življenjske razmere.

Kako veliko pa je tudi število tistih, ki pred nalogami lastnega življenja beže, se umikajo v planine!

A vsi ti motivi so postranski napram enemu; planinec je edino le tisti, ki iz globokega notranjega nagona išče in najde polno, resnično doživetje planin! — Kako malo ljudi pa je, ki so jim v kaki dobi njih življenja planine res potrebne!

Planine nam pomenijo danes kaj drugega nego prej. Vedno so nas učili: planine so orjaštvo, veličina, in človek je napram njim ničla. Res! Spoštovati moramo gore in jih ljubiti; toda upravičeni smo tudi, da vprašamo: »Kaj pa so planine brez nas, brez vsakega posameznika, ki jih ljubi?«

* * *

In še eden problem vstaja ob planinstvu, najsilnejši, ki prošinja vse človeštvo, to je erotičnost, ljubezenstvo. Henry Hoek pravi: »Vse stremljenje v daljino, vse potovanje v tujino je neutešeno hrepenenje po ženski...« Prav tako moremo problem soditi od druge strani, od ženske, kot neutešeno hrepenenje po moškem.

* V predgovoru svoje knjige »Wege und Weggenossen« (Monakovo, Rother).

Seveda: ni tu govora o goli seksualnosti, o poltnosti, sploh o neposredni telesni spolnosti; kdor se tem vdaja in išče takih naslad v planinah, ta ni planinec, ta se najgrše pregreši nad planinstvom. Niti ne trdimo, da se pravi planinec zaveda tega erotičnega problema. Vendar: čim bolj premostrivamo planinske velečine in skušamo prodreti v duševno stanje pravih planincev in planink, tem bolj spoznavamo, da je ta problem stavljen pravilno, dasi pač večini prizadetih nezavestno.

Hoek pravi o samem sebi: »Ko bi bil več ljubil, bi bil manj potoval.« — Dá. Potovanje, planinstvo odrija erotična čustva. Na mesto spolnega nagonstva, ki ga je priroda vcepila vsakemu človeku, stopi želja po lepšem, kar stvarja dneve največje duševne svobode. Tako nastane hrepenenje, ki dobiva v potovanju eno najlepših možnosti, v planinstvu najkrasnejši izraz. Planinstvo je za marsikoga (zavestno ali nezavestno) odvrčanje od spolnosti, planinstvo ga odvaja na nova pota stremljenja, kaže mu možnost heroičnih doživljajev. Nadomestimo izraz »eros«, »ljubav«, z drugim: s hrepenenjem, z najvišjim, ki se ga hoče duša vsaj — dotakniti, s stremljenjem po popolnosti, po notranjem edinstvu v enem trenutku življenja, naposled: z željo po ženski zaradi duševnega soglasja — soglasja, ki ga mnogokrat pogrešaš ... Vse to nam morejo — včasih! — planine nuditi. Planinstvo, ki s svojimi lepotami in nevarnostmi donša toliko uteh duši in telesu, kaže težnjo človeka, da vse svoje bistvo položi v nekaj, kar mu dušo izpopolnjuje, v gledanje planin, v doživljanje v njih. More se zgoditi, da gremo v planine, razočarani, ker nismo našli tiste ženske, ki bi naše bitje izpopolnjevala; planine nam naj nudijo doživljanje, ki je duševno enako vreden onemu, ki smo ga želeli pri ženski, a ne doživeli. Mogoče je tudi, da smo našli mnogo žensk, a vendar pohajamo planine; nismo pač našli prave ženske: kajti vzor, ideal biva nekje, kjer ni izpolnitve.

To velja i za ženske prave planinke v razmerju k moškemu.

Ne govorimo pa o takih moških in ženskah, ki zahajajo neposredno kot spolna bitja v planine; te vodijo v čiste višine planin nižinski instinkti; čeprav se morda — z današnjimi sredstvi — vzpno visoko na najvišje vrhove, ostanejo nizkotni in niso planinci in planinke, ampak nižinci in nižinke.*

Dr. Jos. Tominšek.

* Ta člančič je zgolj progmatičen. V vodilnih mislih je naslonjen na spis Adolfa Graberja »Die Alpen als Konfliktgebiet« v »D. Alpenz., Mitteilungen«, 1924 štev. 8, str. 105.

Plezalne ture v Kamniških-Savinjskih Alpah.

Spisal † dr. Klement Jug.

večernim vlakom sva se odpeljala s Kajzeljem do Jesenic. Kajzelj se je odločil, da se vrne domov; tudi on (kakor prej Volkar) je imel že dovolj plezanja. Jaz pa sem nameraval iti za nekaj odmor plezat v Kamniške planine, da se potem spet vrnem v Julijske Alpe*), ki imajo še mnogo lepih sten in grebenov. Spoznal sem, da se mi opešanja sploh ni bati, ker sem dovolj vztrajen, da ne more igrati trajanje ture pri meni nobene vloge. Saj sem postajal čimdalje bolj čil, zmožen in podjeten.

Zato sem se odločil, da nadaljujem turo sam tako dolgo, dokler mi bodo to dovoljevala sredstva in po dolžnostih omejeni čas. Žal pa mi je le bilo, da se ločiva s Kajzeljem, ker sem se dodobra privadil njegovi družbi in sem se tudi zavedal, da ga bom pogrešal radi njegovega geografsko-orientacijskega daru.

Na Jesenicah sva se sešla s tovarišem Žirovnikom. Ko je Žirovnik izvedel, da nameravam iti v Kamniške planine, in sicer črez — Storžič, se mi je takoj priponudil, da me popelje z motorjem do Begunj. To mi je bilo seve jako dobrodošlo; tako sem se na Jesenicah poslovil od Kajzelja. Bilo je že 7. ura zvečer, ko me je pripeljal Žirovnik na svojem »Indianu« v Begunje. Tam sem dal še njemu slovo in sem se nato napotil proti Tržiču, kamor sem prišel ob 9. uri zvečer.

V Tržiču se nisem nič ustavil; mahnil sem jo naprej v Lom, da bi imel drugi dan bližje za na Storžič. Pa sem imel smolo, da je v Lomu že skoro vse spalo, ko sem tja prišel, dasi še ni bila 10. ura. Kjer je bilo še svetlo, so me pošiljali naprej; kjer pa je bilo temno, so se na trkanje in klicanje prikazali samo psi. Pri tej priliki sem spoznal, kako vsestransko je — cepin uporabljiv ...

Izgledalo je že, da bom spal na cesti. Da bi pa bil vsaj pod streho in v zavetju pred mrzlim nočnim vetrom, sem si končno poiskal neko šupo za vozove, kamor sem v temi spodtikaje se zlezal. V šupi sem otipal desko; na njo sem se vlegel in zaspal. Nerodna podlaga,

* Plezalne ture v Julijskih Alpah je † dr. Jug opisal v lanskem (1924) letniku. — Uredništvo.

mraz in od potu mokro perilo mi ni pustilo mnogo spati; čez noč me je hudo zdelalo. Zato sem komaj čakal svetlobe, da bi se s hojo popravil.

Prihodnje jutro (22. avgusta 1923) sem se očedil, se v nekem potoku umil, vzel nekaj hrane in se nato napotil z vso svojo kramo dalje proti Storžiču. Po nasvetu ogljarjev sem dolgo časa sledil nekim markacijam, nazadnje sem se pa izgubil. Po gozdu sem prišel na neko sedlo severno od Storžiča, tam sem vzel karto in kompas v roke, ter si določil smer, v kateri je bil vrh Storžiča, in jo mahnil naravnost v tisti smeri. Plezal sem po skalah in grebenih, ril skozi nizko borovje in grmovje in končno, ob pol 11. uri našel pravo stezo na Storžič. Radi te zamude sem prišel šele ob 12. uri na vrh.

Na vrhu sem v megli pokosil, se odpravil doli na Bašeljско sedlo, od tam proti severu nekoliko navzdol, naposled po kozjih in lovskih stezah na desno čez sedlo pod Kozjim vrhom v dolino Kokre, kamor sem prišel ob 5. uri zv. V Kokri sem se okopal in šel nato k Povšnarju v Zgornji Kokri, kjer sem dobil prenočišče, pa tudi cvirna in blaga, da sem si lahko zakrpal raztrgane hlače.

Dne 23. avgusta sem šel od Povšnarja s težkim nahrbtnikom čez Staro Povšno po poti do planine pod zadnjimi zapadnimi izrastki grebena Kočne; po tem grebenu sem hotel splezati na vrh. Na planini, ki je bila zapuščena, sem se ločil od steze in jo mahnil naravnost preko pašnikov proti grebenu. Pod grebenom je pokrajina gosto zarasla z borovjem, ki bi mi bilo v precejšnjo oviro, da nisem našel neke pastirske steze, ki je vedla skozi to borovje do zadnjih koncev zapadnega grebena Kočne. Tu sem stopil na skalnata tla in pričel plezati, držeč se grebena proti vzhodu.

Ko sem hodil po samotni poti od Stare Povšne proti planini in grebenu, me je naenkrat obšlo tako težko domotožje, kakor da nisem na planinah, marveč kje v daljni in nepoznani pustinji.

Bil je že šestnajsti dan, kar sem bil zdoma. Sicer sem že vaje ločitev in tujine, poleg tega pa mi planine niso tujina, marveč sem sčasoma našel v njih svoj drugi dom, ki me je vedno pomiril, če me je življenje kedaj s svojimi izdajstvi obtežilo. Toda tisti dan, ko sem se bil ločil od doma, da grem na to turo, sem videl v materinem očesu strah, strah, kakor sem ga spoznal takrat, ko smo med pesmijo granat ob Soči čakali ona in otroci naše in našega doma usode. Nihče od nas se ni takrat bal zase; otroci smo še letali za izstrelki in iskali vžigalnikov. Toda do srca mi je segel tistikrat pogled do blaznosti trepetajoče matere, ki je stiskala k sebi otroke, kakor da bi jih hotela kriti z lastnim telesom.

In ko sem se sedaj poslavljal od nje, me je zadel isti pogled, pogled, v katerem so bile izražene vse nade in bojazni vsega njenega težkega življenja. Prosila me je, naj se pazim in se čimprej vrnem, ker me je poznala in je vedela, da ne grem delat izprehodov v planine. In jaz se — nisem oziral na njeno prošnjo, marveč sem vriskaje naskakoval steno za steno in se izpostavljal, samo da bi zadostil trmi in samoljubju...

Doslej so mi dogodki branili, da bi mislil na dom. Ko sem pa hodil sam v svoje misli zatopljen po gozdu in pašnikih proti Kočni, mi je stopilo vse to tako živo pred oči, da me je nekaj zbolelo, kakor da sem storil krivico. Skoro bi se obrnil in jo mahnil po najbližji poti preko hribov domov; pa sem se premagal.

Namršil sem obrvi in stisnil zobe: fant mora biti ponosen in pripravljen vse doprinesiti in žrtvovati, da bo na svojem mestu in bo v stanu se odpovedati lastni sreči, ko pojde za velike reči! »Naprej!« sem si ukazal. Sklenil sem, da bom pomiril skrbne domače ob prvi priliki pismeno, sam pa vztrajam na turi in ne odneham do zadnjega.

Tako odločen, sem pričel plezati po grebenu. In je bilo dobro, da sem se pravočasno pomiril, ker me je na grebenu kmalu zajela megla, v kateri sem le s težavo iskal smeri v še neznanem terenu. Brez dobrega razpoloženja je na plezalnih turah v megli slabo. Plezal sem kar v čevljih, ker je dobrih oprimkov in stopinj dovolj, pa tudi se po mnogih travnatih policah lažje hodi v čevljih nego v plezalkah. Na marsikako špico in stolp sem po nepotrebnem plezal in sem se moral potem spet vračati in ga obiti, ker je bil na drugi strani vsaj za čevlje neprestopen, česar prej radi megle nisem opazil. Na par točkah sem zašel na bolj eksponirana mesta, sicer sem plezal brez napora in nevarnosti.

Na vrhu Kočne, kamor sem radi mnogih zamud priplezal šele štiri ure za vstopom v začetne izrastke grebena, sem imel priliko opazovati krasno »glorijo«. Od Grintavca sem so se podile megle do grebena Kočne, od zapada pa je sijalo solnce in je odganjal veter megle nazaj, da niso mogle zajeti vrha od vseh strani. Jaz sem stal na vrhu in moja senca se je z »glorijo« okrašena z vso natančnostjo odražala v megli.

S Kočne sem odšel še na Grintavec. Ker ni bilo več Kajzelja, sem prevzel odslej jaz posel pisanja »romanov« po vpisnih knjigah glavnih vrhov. Z Grintavca sem odšel proti Cojzovi koči, ko se je že mračilo. Hitel sem, kar sem mogel, pa nisem mogel preprečiti, da me ne bi ujela tema. Končno sem izgubil pot, pa sem se ravnal po

znanih obrisih terena in tako prišel na stezo, ki pride s Podov in vede na Kokrsko sedlo. Cojzovo kočo sem našel, ko sem skoro butnil v njo.

Prihodnji dan (24. avgusta) sem imel spet posla s šivanjem in podobnimi stvarmi; zato sem odšel iz Cojzove kočice šele ob četrta na 10. uro. Šel sem na Velike Pode, od tam čez Sleme na Male Pode in potem na R i n k o, kamor sem prišel ob pol 1. uri pop. Na Rinki sem pokosil in se pričel nato kljub megli in mrazu, ki sta me slabo razpoložila, napravljati za plezanje po grebenu z Rinke na Skuto.

Obul sem si plezalke, najbolj pa me je skrbel težki nahrbtnik, ki me je močno vlekel vznak, posebno ko sem še težke okovanke vanj del. Da bi bolj sorazmerno razdelil težo, sem vzel iz njega površnik in v kolač zvito vrv, del sem površnik čez levo ramo, tako da mi je pokrival hrbet in prsa, kar me je tudi mraza obvarovalo, nad površnik sem si oprtal nahrbtnik, potem sem si pripasal nahrbtnikove jermene, zadnji in sprednji konec površnika tesno k telesu; čez desno ramo povrhu vsega pa sem del vrv tako, da sem imel vse na sebi nepremakljivo pritrjeno, tako da sem lažje obvladal svoje ravnotežje.

Plezanje po grebenu ni naporno. Izpostavljeno je le na nekaterih mestih. V veliko oviro mi je bila gosta megla, ki je jemala ves pogum. Plezal sem tako apatično, kakor da bi mi bilo vse skupaj odveč. Radi megle in tega razpoloženja sem celo zašel, da si je na grebenih težko zaiti. Koj pred prvima dvema večjima stolpoma v grebenu pod Rinko sem se slučajno ozrl po severni steni grebena, ko sem iskal, kje bi stolpa obšel. Sicer je po južni strani ali pa po grebenu samem lažje plezati, toda na severni strani je vedla preko gladke stene navzdol ozka in tu in tam zlomljena ter plitka poč, ki mi je zbudila radovednost, ali bi se dala preplezati. In še preden sem kaj pomislil, sem že lezel po tej poč navzdol.

Ko sem se zavedel, se mi je zazdela stvar neumna; a nisem se hotel vrniti, marveč sem hotel videti, kam pridem. Poč je nudila jako malo oprimkov in je bilo treba precejšnje previdnosti, če se ni hotelo prehitro »odraščati«¹ doli na ledenik v kotlu med Skuto in Rinko. Priplezal sem do nekega ozkega žleba, ki je vedel vzporedno s steno navzdol v smeri proti Skuti. Po tem žlebu ali skoro položnem kaminu sem iskal kakega mesta, kjer bi mogel splezati spet gori na greben, pa nisem prišel daleč. Zato sem slednjič nekje v sredi stene med grebenom in ledenikom prišel na polico, ki je držala do srede stene med Skuto in Rinko. Po tej polici sem obšel par grebenčkov v steni in prišel v nekak širok in strm žleb, kjer se je dalo plezati naprej po

njem in potem po steni gori do grebena. Tako sem priplezal spet na greben šele v njegovi sredini med Rinko in Skuto.

V severni steni sem imel jako varljivo skalo. Mnogi oprimki so dozdevno živi, ko se pa nanje obesiš, se ti utrgajo. Parkrat sem se komaj ujel za druge oprimke, ko so se mi tako utrgale edine opore. V grebenu samem pa so oprimki še precej dobri.

Na enem mestu je v grebenu gladek stolpič, kakor trup konja. Oprimkov ni na njem nič, pač pa si lahko pomagaš na njega s tem, da ga z rokami in nogami objameš in splezaš nanj, kakor se pleza na drevesa. Ravno ko sem bil na tem stolpiču, je megla za toliko odstopila, da sem ugledal na Podih pod sabo dva turista. Zavriskal sem jima, onadva pa sta začudena pogledala gori na greben. Gotovo sta mislila, da sem zašel pomotoma tja gori.

Za tistim stolpičem se kmalu prične greben dvigati proti Skuti. Teren postaja potem vedno lažji. Ponekod se spleza po ploščah z redkimi, a dobrimi oprimki, drugod zopet po lahkih skalah, sicer pa se lahko kar hodi po grušču in skalah. Ker me je bil začuden pogled turistov s Podov dobro razpoložil, sem kar tekel proti vrhu Skute. Zdaj sem pa jaz začudeno pogledal, ko sem naenkrat opazil, da sem že na vrhu! Korajžno razpoloženje je res polovica zmage. Plezal sem z Rinke do Skute dobri dve uri.

S Skute, kjer sem si zopet obul čevlje, sem šel preko Dolgega Hrbta na Mlinarsko sedlo. Po Dolgem Hrbtu je nemarkirana steza, ki pa je ne opaziš nego tam, kjer jo najbolj potrebuješ, da ti z žicami in s klini pomaga dalje. Šele na vrhu Dolgega Hrbta se pričnejo markacije. Steza zavije kmalu nato z grebena na levo doli na sipine in potem na desno po njih na Mlinarsko sedlo. Meni pa se ni ljubilo slediti stezi, marveč sem ostal zvest grebenu, po katerem sem veselo plezal po ostrih skalah, ozkih počeh, gladkih ploščah in podobnem terenu do Mlinarskega sedla. S Skute do Mlinarskega sedla sem rabil 1 in četrt ure v komodnem tempu.

Z Mlinarskega sedla sem odšel po lepo izpeljani in dobro zavarovani poti doli k Češki koči. Mimogrede sem stopil na izpostavljeno razgledno točko, od koder se lepo vidijo stene Dolgega Hrbta, Grintavca in Kočne. Toda s tega razglednika sem opazil tudi znamenja bližajočega se slabega vremena, kar mi ni bilo prijetno.

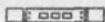
Drugi dan (25. avgusta) sem imel v Češki koči radi dežja domači zapor. Da bi pregnal čas, sem pisal razglednice, študiral karto, si lečil prste, tolažil želodec itd. Dobra oskrbnica mi je skrpala podplate plezalk, ki so zadobivale vedno večje luknje na stopalih.

Prihodnje jutro (26. avgusta) sem se podal črez Jezersko in Savinjsko sedlo na Okrešelj, ker sem hotel pogledati, če je Hudi Prask res kaj hud. V Žrelu so me zvabile gladke in od dežja izprane ledene plošče, da bi šel preko njih, mesto po dolgočasnem grušču pod njimi. Zamudil sem se sicer več časa s sekanjem stopinj v led, nego bi se z majhnim ovinkom navzdol, a to delo je bilo prijetno. Seve sem delal sedaj pravilnejše stopinje, nego prejšnje leto na Jalovcu (glej Plan. Vestn. 1923. str. 14).

Stopinjo moraš vsekati (v snegu s sekirico oz. lopatico, v ledu pa s konico) tako, da ima ves podplat čevlja prostora v njej, da je izven čevlja še majhen rob ledu in da visi stopinja navznoter. Tako si povsem siguren in ti noga ne more zdrčati iz stopinje. V taki stopinji je bolje, da stojiš le z eno nogo, z drugo nogo pa da se prosto naslanjaš na led vstric prve noge nad ali pod stopinjo. Na ta način zamoreš na eni strani seči s cepinom bolj daleč pred se in ti ni treba sekati tako gostih stopinj, na drugi strani pa si tudi manj labilen, če se opiraš z drugo nogo vstric prve, nego če stojiš ž njo za prvo tako, da ti tvorijo oporne točke le premico in ne ploskve. Če se navadiš ekonomičnega sekanja stopinj s tem, da sekaš smotrno, ti pojde tudi sekanje tako varnih stopinj hitro od rok.

Pod ledenikom Skute me je kmalu zmotila druga izkušnja: mikalo me je, da bi splezal po sverni steni na Skuto. Stena ne izgleda težavna in bi se dala na več mestih preplezati. Kar težko sem se ločil izpod Skute, pa sem se moral premagati, ker niti čas in niti sredstva mi niso dopuščala, da bi k načrtu, ki sem ga bil napravil, priključil še en dan časa. Da bi pa odstopil od prvotnega načrta in odločitve, tega ne storim izlepa.

(Dalje prih.)

Pastir Jožef Jakelj.

Jakob Aljaž.

Pravi original je ta pastir. Star je 63 let (roj. 10. II. 1861). V Triglavskem pogorju ima svoj trop ovác, se trudi in peha, izdeluje sir, dela ko črna živina noč in dan. Oženjen je, s pridnostjo si je toliko pridobil, da je zidal v Mojstrani lepo hišo, vulgo »Pri Peričniku«, blizu tovarne in si je kupil veliko njivo. Popišem ga pa zato, ker je on važna oseba za Planinsko Društvo.

Napravil nam je štiri pota, in sicer brezplačno. Naredil jih je pravzaprav za svoje ovce, a tudi nam pridejo prav. Leta 1885. je

dodelal v Kotu on prvi pot naprej do studenca, potem še eno uro dalje skozi grmovje, skupaj dve uri daleč, kajpada za svoje ovce. Ko so l. 1887. delali Dežmanovo kočo, so to pot nekoliko popravili in podaljšali. Leta 1922. je zopet Jožef Jakelj konec Kota spodaj na vzhodni strani naredil novo, boljšo pot do studenca, in sicer brezplačno eno uro daleč. Turisti sedaj po tej poti hodijo in so dobremu pastirju hvaležni. Tudi lovci mu vedo hvalo. —

V Vratih je pred mnogimi leti od Aljaževega Doma proti Luknji skozi gosto bukovje presekala pot; delala sta on in njegov brat Janez 14 dni. S tem je pot za polovico okrajšal. Zlezel je med delom večkrat v goščavi na visoko bukev, gledal proti Pihavcu in določil smer poti v ravni črti. Ta nova pot pride prav živini, pa tudi turistom, ki so morali prej hoditi k izviru Bistrice in od tod po grdem jarku proti Luknji. —

Četrto pot je ta podjetni in neugnani Jakelj napravil od postaje Dovje pod skalnatim Gradiščem do svoje hiše pri tovarni. Tudi po tej poti hodijo turisti, kadar gredo naravnost v Vrata. Priznanje in hvala temu možu!

Pred tridesetimi leti sem mu kupil kukalo, da svoje ovce od daleč vidi in mu ni treba po cele ure zastoj laziti po skalah in iskati ovce. — Ko sem l. 1895. napravil v Vratih malo kočo, mi je povedal, kje je v goščavi majhen studenček, ki izgine koj zopet v zemljo. Tudi je rad postregel turistom, tedaj še redkim, z mlekom in s sirom.

Občudovanja vredna je bila njegova korajža in vztrajnost pri njegovih gorskih potovanjih po skalah, ko hodi za svojimi ovci v dežju in snegu in tolikrat stavlja svoje življenje v nevarnost, da reši svoje ovce. Čudež je, da je še živ. Večkrat sem ga srečal ponoči pri Peričniku, ko je šel izpod Karavank (izpod Rožice), kjer je imel ovce, v Vrata, kjer je tudi imel ovce. — Navajam tele slučaje:

1. Leta 1896. je šel konec junija iz Vrat čez Luknjo, potem čez Trentarsko planino (Trebiščino), Sedmera jezera, Velo Polje, Kredarico, Prag nazaj v Vrata, ves čas v gosti megli, v coklah. V nahbrtniku je imel škornje, ker je hotel obiskati v Bohinju svojega prijatelja Vojvoda, ki je bil z njim skupaj pri vojakihi. Na Velem Polju pa izve, da je že pred pol letom umrl. Okoli jezer je v megli zašel in lezel večkrat na špice gora, ker je mislil priti na Triglav, ki ga je dobro poznal. Ko se je s palico podrsnil po snegu navzdol, je priletel do jezera in bi bil kmalu vanje padel. Drugi dan pride srečno na Kredarico, potem čez Prag v Vrata k svojim ovcam.

2. Leta 1897., prvega maja, je šel čez Vršič in Trento v Bovec ovce kupovat, in sicer v dežju in ponoči, dasiravno so ga v Kranjski

Gori svarili in so vode zelo narasle. Pa nič ga ni zadrževalo. V Pišnico je večkrat zabredel, čez Vršič v Trento takrat še ni bilo dobre poti, ampak le slaba steza. Ponoči je padel pod sneg v kotlo vode, tri metre globoko, da je komaj ven zlezel. O polnoči pride v Trento, pokliče mežnarja Špika, tistega, ki mu je medved brado odtrgal, in se vleže na mrvo. Pa zaradi mraza vstane in gre koj naprej v Sočo. Večkrat je veliko vodo bredel, ki je tekla celo čez brvi. V Soči se je oglasil pri svojem znancu, Ježeljnu, oštirju, in se je vlegel v posteljo, da je mogel svojo mokro obleko posušiti. Potem kupi 50 ovc in jagnjet in jih koj, zopet v dežju, čez Trento in Kranjsko Goro domov žene.

Čez brvi je Jakelj držal v naročju po dva ali tri jagnjeta, da so ovce raje za njim šle; kleče je lazil čez brvi, da mu ni spodrsnilo. Včasih je vodo brodil do pasa! In res: nobene ovce ni izgubil!

3. Leta 1894. sredi junija je bilo, ko mu v Vratih, v Dolku, sneg zapade 40 jalovih ovc. Bilo je meter snega, burja brije in še vedno sneži. Kaj storiti? Natakne železne dereze na noge in vzame palico, ki ima lopatico za odkidanje snega. Ovce najde v silni strmini, počez drži ozka stezica. Jakelj odkida sneg naj tej nevarni stezici in spravi z največjim trdom ovce na bolj varen kraj. Ko jih žene navzdol, se nekaj čudnega primeri: jagnje se spotaka v klopčič, okoli njega se nabere sneg in — velik kolobar, kakor mlinski kamen, se vali navzdol! Ko Jakelj sneg odtrga od jagnjeta, vidi, da je še živo. Veselje! Turk, ki pozna ta kraj, je rekel Jaklju, da bi on za ves svet ne šel v tak kraj ovc iskat! — »Kadar se spomnim na to«, pravi Jakelj, »me začne v možganih boleti«.

4. Leta 1889., 1. maja, je šel čez Luknjo v Bovec po ovce, ko so pri južnem snegu šli plazovi. Ni šel po Triglavski steni (za Rušo), tudi ne pri Pihavcu (za Javorom), ampak v sredi po jarku, pa hitro — zaradi plazov, ki so grmeli spred in zad. »Enkrat prigrmi naravnost na-me; pa k sreči je bila voda — snežnica (kakor Peričnik), in me ni ubila.

5. »Leta 1891. avgusta srečam pri Peričniku svojega brata Toneta, ki mi pové, da je v Vratih pod Križem izgubil moje kozé«, pripoveduje Jožef Jakelj. »Grem ležat z namenom, da ob treh vstanem. Ko posvetim na uro, mislim, da kaže tri čez polnoč, pa je v resnici ura kazala en četrt čez polnoč. Koj vstanem in grem v dežju iskat koze na Križ; tavam sem ter tje, pa noče dan biti. Vležem se v lopo pod skalo, pa ne morem zaspati, ker sem moker in se od mraza tresem, da mi zobje šklepetajo. — Grem proti domu ves žalosten, med potjo pa zaslišim v temni noči — zvonec svojih koz! Hejsa!«

6. »Najhuje se mi je godilo v Krmi v Ambrožičevem žlebu, kjer se je ubil pred 80 leti divji lovec Lengarjev Matija, nad Zaspiško pastirsko bajto. Tam imajo orli gnezdo. Že sem mislil, da me tukaj smrt čaka. Slišal sem, da se pride tukaj iz Krme v Kot, a sem v strmem žlebu pot izgrešil. Na vrh žleba sem prišel, nazaj nisem mogel; bil je drobeč kamen. Dolgo sem ležal, vroče mi je bilo, pa mrzel pot me je obhajal. Nazadnje vržem jopič in palico čez peč, da je nisem več videl in da sem lažje lezel, se spustim doli proti enemu drevesu, da se ujamem, pa vidim pravo stezo!«

Naj še tole povem:

»V Belci pod Kepo sem zagledal v dolini plešca (planinskega orla), ki je sedel na mrtvi ovci, prav blizu mene. Na oni strani je bilo grmovje, zato hiti orel proti meni na skalo, da se more speljati. Lahko bi ga bil udaril s sekirico, pa ga nisem hotel.«

Hochalmspitze.

Spisal Janko Mlakar.

Triglava se prav lepo vidi tudi tisti glasoviti greben z Säuleckom vred. Ni me prijazno sprejela ta preklicana »špica« (3355 m) ne anno Domini 1922, ko me je med obedom od daleč zasipala s snegom, ne leto pozneje, ko mi je dala sicer ceno, a zato zelo mrzlo prenočišče. Tokrat je bilo jutro v nedeljo krasno.* Najprej sva z Lojzom dala Bogu, kar je božjega, potem sva jo mahnila proti slabe štiri ure oddaljeni Artur v. Schmidt-Hütte.** Ker sva imela za to kratko pot ves dan na razpolago, sva malo hodila in veliko počivala. Lojze je bil z vsem jako zadovoljen, z nogo, ki se mu ni več upirala, s potjo, ki je z dobro vodo obilno založena, in z menoj, ker ga nisem priganjal. Tako sva prišla brez lakote, žeje in potu na obalo Dössenerskega jezera, na kateri stoji kočica v prav idealni legi.

Gospodinja je bila ista kakor lani in me je takoj spoznala. To dejstvo je Lojze glosiral z zame malo laskavo opazko, češ: neprijeten človek ti ostane v spominu, če imaš v življenju tudi samo enkrat z

* Predhodni popis glej v članku »V Visokih Turah« v lanskem (1924) letniku »Planinskega Vestnika«.

Uredništvo.

** Glej članek »Ponesrečeni izlet«; Plan. Vestnik 1923, št. 7! V njem sem popisal pot do te kočice. — Pis.

njim opraviiti. Njen dober spomin nama je pa le koristil; kajti pri računu naju je smatrala kot domačina in ne kot inostranca, za katere je prenočina jako osoljena.

Ker je bilo zunaj solnčno in mirno, sva šla na prosto in sedla na breg. Jezero je precej veliko in krasne temnomodre barve. Oskrbnik si je stesal zaboju podoben čoln in se večkrat vozi z njim po jezeru. Tudi prekucnil se je že, kar mu je prineslo hud nahod; kajti voda nima dosti nad pet stopinj. Ako se mu kak hribolazec zaupa, ga prav rad prepelje čez jezero v podnožje Mallnitzer Scharte (2684), če ga namreč prej ne zvrne, kar se mu je menda že tudi pripetilo.

Pri krasnem pogledu na ponosni Säuleck (3097 m) in na mnogobrojne večje in manjše »špice«, ki obdajajo jezero in globoko Dössener-dolino, sem se spomnil na Ivana in Franceta. Kako bi jima bilo »veličastno« pri srcu, ko bi počivala v tem krasnem kotičku lepe Koroške. A tudi mene so navdali prijetni občutki, ko sem se ozri proti Geisel-Kopfu in zagledal tisti dolgi plaz pod škrbino in kočo na Jamnikovi planini. Kajti gotovo je prijetnejše solnčiti se na mehki travi, kakor poskušati trebušni ples na snegu, izlivati vodo iz čevljev in izžemati srajce.

Do večera se je nabralo dokaj gostov, med njimi tudi večja družba graške sekcije Alpenvereina, katere last je koč. Vsi so bili jako prijazni z nama in najina slovenska govorica jih ni prav nič motila, dasi so bili iz Gradca. Nameravali so čez Mallnitzerscharte v Giessener Hütte in od tod mimo Steinernes Mannl na Hochalmspitze. Ko sva jima povedala, da sva namenjena po grebenu na to »špico«, pokazali so nama dopisnico od graške sekcije, v kateri sva brala, da je »Detmolder Weg schlecht gangbar und daher nicht anzuraten«. Vkljub temu sva ostala pri svojem sklepu.

Drugo jutro sva ob peti uri že stopala po strmi stezi, ki vodi na Jezersko planino. To je bila pač drugačna hoja, kakor leto poprej. Nad nama se je razpenjalo jasno nebo brez najmanjšega oblčka in razven stalnih snežišč ni bilo nikjer tiste goljufive snežne odeje, skozi katere ti uhaja noga v vse nepotrebne luknje. Vkljub temu sva rabila na Säuleck debelo uro preveč, jasno znamenje, da je bila Lojzova volja trdnejša kakor noga. Med tem ko se je on »razgledoval«, sem jaz resno preudarjal, kaj naj storim.

Od Dössenerskega jezera do Osnabrücker Hütte je v najugodnejšem slučaju 10 ur. Na podlagi dosedanje zamude sem moral računati na 14 ur. Imela sva torej pred seboj še 10 in pol ure in to brez ovir, na katere sem bil pripravljen. Kajti župnik v Mallnitzu naju je opozoril, da je pot na mnogih mestih v snegu in ledu.

Ko prideva torej pod vrh nazaj na stezo, kjer sva odložila svojo ropotijo, vprašam Lojza, če bo njegova noga zdržala.

»Upam, da bo; poskusiva!«

»Dobro, pa poskusiva! Samo sedaj se dobro podpriva, ker mislim, da do noči ne bova imela nič več časa za tako delo.«

Med jedjo se ozirava sedaj na Hochalmspitze, sedaj zopet na Giessener Hütte, ki je naju tako lepo vabila k sebi na zeleno Tripp Alm. Ako bi mi bil Lojze takrat rekel, da pojva raje doli v kočo, bi bil gotovo šel z njim; toda čakal je, da bi bil jaz začel prigovarjati. In tako sva oba ohranila svoje misli zase.

Po jedi se otovoriva in odideva naprej. Ura je bila ravno devet. Izprva greva nekoliko navzdol in preprečkava nekoliko zmernih snežišč. Ko pa prideva vrh grebena, naju ustavi kakih 50 m globoka prepoklina (Einriss). Včasih je bil to hud oreh za hribolazce, sedaj je pa stvar lažja. V gladke stene so namreč zabiti klini za roke in noge, katerim se prav lahko zaupaš, kajti kar jih je bilo slabih, teh itak ni več. Zato se je treba na par mestih kar previdno spustiti do prihodnjega klina. Ven sva veliko hitreje priplezala, kakor noter in kmalu sva stala zopet na zračnem grebenu.

Na levi sva gledala v globoko zarezano Seebach-dolino, ki jo obdajajo v sklepu velikanske skoraj navpične stene. Kjerkoli je v njih kak skok ali prag, povsod visi ledenik, da se kar čudiš, kako se more obdržati na taki strmini. Na desni sva pa videla bleščeči Tripp Kees in bolj doli Giessener Hütte, ki naju pa ni več vabila. Kajti pot je postajala vedno zanimivejša.

Nekaj časa sva stopala po grebenu gor in dol, se spustila tudi malo za izpremembo po dobro zavarovanih ploščah na pobočje, ko nama naenkrat zastavi pot orjaški stolp Gussenbauerspitze (2974 m). Ker se nama on ni mogel in hotel ogniti, sva se pa midva. Najprej zbereva na levo nekaj metrov, se zasučeva ter prideva tako mino stolpa in splezava po ozkem kaminu zopet nazaj. Ves ta prehod je izvrstno nadelan in dobro zavarovan. Sedaj je šlo zopet nekaj časa brez umetnih pripomočkov in precej strm, a kratek žleb naju privede slednjič na Schneewinkelspitze (3049 m).

Lojze je tu sedel k počitku, jaz sem pa šel gledat naprej, kje bi se najlažje in najhitreje prišlo v Lassacherscharte, ki se je s snegom pokrita blesketala v solčnih žarkih, kakih 200 m pod nama. Nadelana pot je bila namreč pod snegom, kamor pa Lojzu ni dišalo, ker ga je začela zopet boleti noga, dasi mi tega ni hotel povedati.

Spustim se torej z vrha na greben in iščem prehoda na škrbino. Šlo je lažje, kakor sem pričakoval. Ves greben obstoji namreč iz ve-

likanskih sklad in bolvanov iz najlepšega granita, ki tvorijo, naloženi drug na drugem, najidealnejše stope. So pa tako pravilno oblikovani, kakor da jih je kamnosek obdelal. Ker sem torej videl, da ne bo posebnih težav, sem šel po tovariša in kmalu nato sva že stala v škrbini.

Sedaj je bilo treba zopet par sto metrov navzgor, in sicer precej strmo na Winkelspitze (3109 m). Ker se nisva hotela muditi z iskanjem poti, ki je bila nekje pod snegom, sva plezala kar naravnost navzgor. Šlo pa je nama jako počasi izpod nog in izpod rok, kajti ura je bila že — pet, preden sva prilezla na vrh. Lojzu se je kar na obrazu bralo, kako se v njem bori volja z mesom, zlasti pa z uporno kito na nogi.

Sedaj sva uzrla ponosno »špico« najinih želja tako blizu, kakor se vidi Triglav s Kredarice; zato sem upal, da bova v dobri uri na vrhu.

Nekoliko greva še po grebenu navzgor, dokler naju ne ustavi silen, popolnoma gladek skok. Zato morava ven na Tripp Kees, ki sega visoko gori v veliki četverkot, ki ga tvori južna stena Hochalmspitze z njenim južnovzhodnim in južnozahodnim grebenom. Ker je ledenik tu silno strm in sva videla prav pod seboj zijati dolgo in široko razpoko, sva se morala navezati na vrv. Zaradi večje varnosti se je ves čas samo eden premikal, kar naju je zelo mudilo. Lojze se namreč ni dosti zanesel na svoje noge, tem manj sem jim seveda jaz zaupal. Ker pa nisva bila prav nič radovedna, kaj je na dnu tiste špranje, sva raje žrtvovala nekaj več časa.

Toda tudi te poti je bilo slednjič konec in stopila sva na južno-zahodni greben, s katerega sva zopet videla poldrugi tisoč metrov globoko doli v dolino.

Na ozkem zračnem prostoru, kjer sva stala, je ležalo težko kladivo, kakor ga rabijo za zabijanje klinov. Iz tega sva sklepala, da sva na pravi poti. Veselo se lotim grebena, ki se tu dviga v drznih skokih; toda prišel sem samo kakih dvajset metrov visoko. Pot mi je zaprl visok in popolnoma gladek bolvan. Takoj spoznam, da se todi ne pride, sicer bi bil gotovo dobro preskrbljen s klini. Previdno zlezem zopet nazaj in pogledam doli v strm žleb, ki se mi ni zdel prav nič vabljiv; pokrit je bil namreč z gruščem, ki je bil še moker od kopnečega snega. Toda moral sem doli.

Ko zlezem vanj in se ozrem kvišku, vidim, da je višje gori napolnjen s snegom in ledom, iz katerega je molel čisto na koncu železen drog s kosom žice. Pot je bila najdena; da bi bila pa posebno zložna, ne morem trditi. Spoznal sem pa, da je grušč še zmi-

rom prijetnejši kakor strm led. Ko se priplazim do trdne skale, jo okobalim kraj žleba in vrnem Lojzu vrv, od katere sva se na grebenu odvezala. Ta pogleda na uro in pravi: »Sedem je«.

»Magari deset«, mu odvrnem. »Ne mudi se z uro, raje se hitro naveži!« Vrv mu je dobro služila in v par minutah je bil že pri meni. To sva ponovila še dvakrat, preden sva prišla do klina.

Od klina naprej je šlo zopet nekoliko lažje, zlasti potem, ko sva prišla na kopno in nazaj na greben. Po lepo naloženih, tuintam s klini ozaljšanih bolvanih sva hitro prišla kvišku in bilo bi jako zabavno, če bi ne bilo že tako pozno. Kajti prilezla sva na Hochalm-spitze ravno prav, da sva videla, kako je solnce zašlo.

Kljub krasnemu pogledu na ožarjene planine nama ni bilo nič kaj »veličastno« pri sreč. Urno pritrdiva dereze, se naveževa na vrv in hajdi dalje na Sneženi vrh (Schneeeige)! Upal sem namreč, da bo gaz, ki so jo naredile partije iz Osnabrücker Hütte, tudi v temi vidna, toda varal sem se. Komaj prideva malo pod vrh, se je že tako stisnilo, da nisva več razločila stopinje. Ker sem pozabil svečo v koči, prazna svetilka pa ne sveti, nama ni kazalo drugega, kakor poiskati si prenočišče v skalovju in pečevju, ki moli iz širnega Hochalm Keesa, kakor kak rtič iz Ledenega morja. Zato sva hitela, kar se je dalo na ledenih tleh, proti tistemu kupu, ki je črnel na beli podlagi. Ako bi bilo to podnevi in bi imel časa, bi gotovo sekal stopinje; tako pa so dereze tudi dobro izpolnile svojo dolžnost.

Ko prideva do skalovja, se zatečeva takoj v prvo luknjo in se urno znebiva derez in vrvi. Skušava se ugnezditi, toda ni šlo. Bila sva še preblizu grebena, od koder je pihal silen sever. Zato splezava nekoliko nižje in kmalu najdeva dober kotiček pod veliko pečino, ki naju je varovala pred mrzlim severom. Takoj zraven je žuborei studenček in Lojze je bil z ozirom nanj tako zadovoljen, da sva se tam utaborila. Toda veselil se je prezgodaj na pijačo. Kajti voda je tekla tako globoko, da nisva mogla do nje in je sploh kmalu nato zamrznila.

Sedaj si najprej stanovanje nekoliko razširi s tem, da sva nekaj skal ven zmetala, potem navlečeva nase vso obleko, kar sva jo imela s seboj, si sezujeva čevlje, izprazniva nahrbtnike in jih »obujeva«. Lojze je sedel čisto udobno. Jaz pa sem čutim pod seboj dva tako ostra robova, da bi bil dobil gotovo žulje, če bi bil vso noč na njih sedel. Zato vprašam Lojza, kje je vrv, da bi nanjo sedel.

»Vrv? Mislim, da leži gori poleg derez«.

Z veliko težavo izvlečem noge izpod skale, kamor sem jih vtaknil, da so bile bolj v zavetju, sezujem nahrbtnik in splezam

kvišku tja, kjer sva pustila dereze. Plazim se po vseh štirih krog in krog in tipam v temi, toda zaman, vrvi ni in je ni.

Ko prilezem zopet nazaj, me vpraša Lojze:

»No, ali si jo našel?«

»Ne.«

Se mi je zdelo, da je ne boš dobil. Kajti če prav čutim, jo imam jaz pod nogami«.

In res jo je imel!

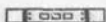
»Pa bi mi vendar lahko prej to povedal, da bi ne bil gori taval.«

»Hotel sem ti narediti veselje. Tam gori si bil nevoljen, ker je nisi našel, sedaj si pa gotovo vesel, da si jo dobil.«

No, bil sem res zadovoljen, kajti sedelo se je na nji prav prijetno.

»Boga zahvaliva, da je tako vreme«, meni Lojze; »ako bi deževalo, oziroma snežilo, bi nama slaba predla. Sicer pa sedaj najboljše storiva, ako jeva. Na, tu si odreži slanine in kruha!«

Poskusila sva, toda ni nama šlo. Da, če bi bilo kaj toplega! — Se pač nisva preskrbela za prenočevanje na prostem. Teknila nama je edinole čokolada in pa smokve. (Konec prih.)

V Visokih Tatrah.

Inž. Franjo Potočnik.

Po vednem deževnem vremenu se je v začetku julija 1924 tudi nam jugosl. akademikom v Krakovu zjasnilo nebo in uresničile so se naše večmesečne želje: tura v Visoke Tatve (vzhodni del Poljskih in Čeških).

V enem dnevu smo imeli vso svojo turistovsko opremo v redu; živeža smo nakupili za teden dni. Zvečer 3. julija smo se v natrpanem vlaku vozili do Zakopan (160 km iz Krakova). Bilo nas je pet, sami navdušeni turisti iz Jugoslavije; dan pozneje je v tempu brzovlaka prisopihal še šesti, prej po opravkih zadržan.

Prispeli smo do Zakopan zjutraj (ob 8. uri) v dobrem humoru, toda nenaspani, ker smo večji del poti morali stati. V ta raj Poljske hiti poleti vse. Prav površno smo ogledali Zakopane in ob pol 11. uri odšli po dolini Bistre po lepi gozdnati poti na Jaworzynko (kjer je najlepši smuški teren in znana skakalnica za smuške tekme); to je

lepa planina, ki jo obdaja od treh strani predgorje. Kaj brzo smo se dvigali in dospeli po serpentinah na sedlo in čez Kopo Magóry na (planino=) Halo Gasienicowo, kjer je staro zavetišče Polskiego Towarzystwa Tatrzańskiego. (Novo se že gradi, ker staro nikakor ne odgovarja več svojemu namenu, vse je pretesno in primitivno — sploh so njihove kočice še daleč za našimi.) Odložili smo težke nahrbtnike in šli mimo dveh prekrasnih gorskih jezer (Gasienicowy in Zielony staw) po lepo nadelani in markirani poti na Swinico (2306 m). Samo zadnji del je malo bolj nevaren, vendar granitove skale dajejo dovolj sigurnih prijemkov in stopinj. Po celi poti smo srečavali večje družbe turistov in izletnikov iz Zakopan; obhodi so namreč v enem dnevu tja in nazaj.

Vrnili smo se h koči, kjer smo prenočili. Spalnica je samo ena, skupna, postelje (pogradi) pa v 2 nadstropji. Spali nismo iz dveh razlogov: vročina v sobi je bila neznosna in srečneži, ki so zaspali, so nam krajšali čas z »godbo«.

Po dveh neprespanih nočeh smo 5. VII. že precej pozno (ob 7 h) zapustili kočico in mimo največjega jezera (Czarny staw) prav počasi lezli na slavni prelaz Zawrat (2150 m). Ta zelo strma pot je dobro zavarovana, a zahteva precej od turista. Na prelazu nas je sprejel hud »halni« veter, ki je mene prav nemilo položil na tla. Ta veter napravi vsako leto v gozdovih veliko škodo; videli smo n. pr. okrog 40 ha gozda: prav pri koreninah je veter smreke odlomil! — Po zložni poti smo se spustili v Dolino 5 poljskih jezer, kjer smo sklenili počakati šestega tovariša, ki je šele ta dan mogel priti za nami. Solnce je silno pripekalo; zato smo se usidrali pri enem izmed petih jezer in se kopali. Dva pa sva posetila med tem časom Kozji Vrh (2295 m) in sva rabila za to turo — brez poti — 2½ h. Plezanje ni bilo težavno, ker ni nobenih visokih sten; povsod je prostora za noge in roke. Imela sva imeniten razgled na vse Tatere, vendar najvišjega vrha (Gerlach na Češki) nisva mogla videti.

Šesti iz družbe je medtem tudi že privriskal čez Zawrat in vsi smo se napotili do kočice (bolje: hotel) pri Morskem Oku (1393 m), ki je zvezan po krasni avtomobilski cesti z Zakopanami (31 km). Dobili smo lepe sobe — po članskih cenah na legitimacije SPD. Kmalu so se pa tu pokazali pri dveh znaki solnčarice z mrzlico, ker smo hodili ves dan brez srajc. Utrujenost nas je premagala, da smo ob 8 h zvečer že vsi pospali. Po vseh kočah so nas kot Jugoslovane kar najljubeznivejše sprejeli in nam bili vsi zelo naklonjeni. — Draginja je v kočah gotovo 50% večja ko pri nas; član plača za sobo zlatih 1.50 = 26.— Din.

Dne 6. VII. smo obšli celo Morsko Oko in se povzpeli do Črnega jezera nad M. Okom, ker nismo vedeli, da je Mnich najbolj zanimiva tura v Tatrah, in odšli po snežiščih in produ na Ryse (2503), najvišjo goro v Poljski. Konec poti je lepo zavarovan, vendar so tam še taki grebeni, da jih je včasih treba zajahati, kakor nekdam med Malim in V. Triglavom. Razgled z Rysov je veličasten na vse gore in krasne doline, v vsaki nekoliko večjih jezer; mogočen vtis! Sestali smo se tu s Čehi in odšli z njimi po zelo nezanimivi poti na Popradské pleso (jezero) (1513 m), kjer je bil hotel (podoben »Zlatorogu«) že prenapolnjen, vendar nam je oskrbnik, ko je izvedel, kdo smo, takoj napravil dovolj prostora. Z vsem smo bili zadovoljni, le s cenikom ne; plačali smo za večerjo s čajem in pivom »samo« 50—65 Kč!

Dne 7. VII. pa od Popradskega jezera po Zlomniški dolini mimo manjšega (Črnega) jezera (1935 m) po silno strmem in dolgem snežišču na prelaz Železna Vrata (2322), kamor pa ne vodi nobena markacija; tudi poti nismo mogli odkriti. Tu smo videli prvikrat zanimive glodalce (swistak = piskač) sivo rjave barve, v velikosti zajca; ob našem prihodu so dajali varnostne signale s piskanjem. Živijo samo še v Tatrah in jih pred izumrtjem varujejo. S prelaza smo se spustili po nekakšnem žlebu (do 100 m) na snežišča, potem čez prodišča do okrog 200 m visoke stene, ki nam je na prvi pogled zapirala sestop v Kačjo dolino. Preplezali smo po policah enkrat na levo, drugič na pravo tudi to steno in smo dospeli do Zelenega stava (1859), potem takoj dalje navzgor na Poljski Greben (2209); tako smo zopet prišli v Češko turist. kočo: Šleski Dom (1680), ki leži ob Velikem jezeru. Gostoljubno so nas sprejeli in nam izborno postregli.

Zadnji vrh, in to najvišji češki, smo hoteli drugi dan 8. VII. doseči. Gerlach (2663 m) slovi na Poljskem in Češkem. Začetek poti — stena, po kateri je izsekana in dobro zavarovana steza, ne dela nikomur preglavice; naprej pa je samo še markacija, a pot izpeljana po t. zv. kotlu Gerlacha; 5—6 krat človek misli, da je že na vrhu, in zopet mora sestopiti kakih 100 m! To se ponavlja tako dolgo, dokler ni zadnji žleb pred nami. Treba se je previdno dvigati; še hujše je pri sestopu; zato nas je že malo skrbelo, kaj bo nazaj grede. Na samem vrhu nam je megla zaprla razgled in sneg nam je bodel v obraz; mraz je bil občuten.

Naš namen je bil, priti po vrhovih nazaj do doline. Tu se je naša družba razbila na tri dele. Jaz sem si hotel skrajšati pot in sem preprečkal konec stene, da sem $\frac{1}{2}$ ure potem že prišel na greben, dva druga sta med tem čakala v dolini nad Šleskim Domom, a drugi so bili v Domu samem, ker se je začela vsipati toča in

dež. Hoteli pa smo isti dan prenočiti v Roztoki (v dolini Bele Vode pod Jaworzyno). Toča, dež in mraz so me prisilili, da sem hitro odnesel utrujene kosti po dolini Swistowej v dolini Bele Vode, da tam počakam v turist. koči na druge. Prepozno, šele v dolini, sem se spomnil, da sem brez karte; zato sem izgrešil Roztoke in pri km 24.5 prišel na cesto Zakopane — M. Oko ob 7 h zvečer. Ob 11 h sem bil na kolodvoru, drugi dan ob 8 h zj. zopet v Krakovu.

Taka je bila naša pot, prijetna zlasti še radi tega, ker smo bili povsod gostoljubno in bratsko sprejeti. Posebna zahvala za izredno uslužnost gre klubu Č. S. turistov in Poljskemu Tow. Tatrzańskiemu, ki zelo želi tesnejšega stika z našim S. P. D.*

Kotiček.

»Na planinah greha ni.«

Kako se naj to razume? Da smo na planinah vzvišeni nad grešne misli, želje in dejanja, ali da gori nič ni grešno?

Bilo je v nedeljo jutraj. V gostilni pri Golobu v Šruncu na Predarliskem sem listal po zvezkih na klavirju. Kar se mi oči ustavijo na napisu »Na planini greha ni« (Auf der Alm, da gibts koa Sünd). Ker sem bil baš na poti, da pro- učim planinstvo, je umevno, da mi je pesem zbudila pozornost.

Šruncsi so imeli tedaj živino še doma, pripravljali so se pa, da jo prihodnji teden odženo na planine. Duhovnik je pri službi božji dajal navodila, kako naj za časa bivanja na planinah žive, da bo prav, in jih je svaril, naj nikar napačno ne imejo pesmi, ki pravi, da »na planinah greha ni«.

Ta opomin mi je še bolj ojačil pravkar zbujeno zanimanje. Prosil sem gostilničarja, naj mi napev preigra na klavirju. Gostilničar, mlad in inteligen- ten mož, je to storil rade volje. Preprosti napev mi je ostal v spominu. Besedilo, ki sem si ga prepisal, se po naše glasi nekako takole:

»Na planini greha ni.«

Na planini koča je,
ljubko v dol pod sabo zre,
v koči pa dekle živi,
poje in se veseli.
Pesem ji odganja bol,
ko megla pokriva dol.
Čuj iz dalje se glasi:
»Na planini greha ni.«
Ko nekoč me strma pot
pripeljala je dotod.
urno ven stopila je,
v stan me povabila je.

Ni vprašala: »kod in kam?«
k mojim sedla je nogám
in zapela s smehom mi:
»Na planini greha ni«...
Ko od nje sem vzel slovó,
slušal pesem sem gorkó,
ki je — nisem bil si svest —
vžgala radost in bolest.
Od tedaj, naj tu sem, tam,
njo le pred očmi imam,
čujem, da mi govori:
»Na planini greha ni.«*

* V tem pogledu smo že storili primerne korake. — Uredništvo.

* Naj mi pesniki oprostite, da sem v sili z nespretno roko grešno posegel v njih delokrog. Če kdo hoče dostojno prepesniti to pesem v slovenščino, mu rad dam izvirno nemško besedilo.

Čez dober teden sem prišel v planšarsko kočo na Knežji planini (Fürstentalp v Graubündenu v Švici. V koči na vratih je bilo s kredo zapisano: »Na planini greha ni.«

Fr. Štupar.

Stol (u Karavankama 1. sept. 1923).

Mjesec obasjava stazicu strmu,
sveta je hramska tišina —
srce zazebe od užasa bolnog:
Strašna je božja blizina...

Preda mnom poaor, crni duboki...
I ja ga čujem, gdje zbori:
Dodji, ti blijedo nesretno dijete,
što plačeš i lutaš po gori!

Širi se miris jelove grane,
kô tamjan me slatki opaja. —
Oj zašto usred sve te divote
srce mi dršće i zdvaja?

Dodji! pa neka se ponosno čelo
krutom na kamenu skrši,
da se taj bijedni, promašeni život
jednom već smrvi i svrši!

Dr. Gizela Tarczy

Čez hrib in dol.

Moje ture v letu 1923.

Marca: v snegu dvakrat k Peričniku in enkrat do Aljažovega Doma v Vratih — krasen pogled na zasneženi Triglav in sosede. — 7. aprila: skozi divje romantično dolino Belce, na sedlu Jepca nad pol m snega, po celem pobočju Kepe veliki sneženi zameti, le z največjo težavo sem se včasih izkopal iz snega, ker sem se vdiral do vratu. Na vrhu Kepe (2144 m) sem imel krasen razgled na Jul. Alpe in Karavanke. Nazaj gredé sem se lepo po hlačah popeljal nekaj stc metrov po snegu, ki je že »odnehal«. Spremljal me je financar-Hrvat, ki so mu naše gore zelo všeč. — (Do julija nič, ker sem odšel na Poljsko.) — 17. julija: z bratom Mihom iz Mojstrane do Aljažovega Doma. — 18. julija na Škrlatico čez Dolek v 5 urah — obdajala naju je megla — nevarno je samo eno snežišče: strmo, kratko in še nad prepadom! Raje sva ga lepo obšla po skalah — markacija še dobra. Dobra bi bila na vrhu Škrlatice (2738 m) knjiga in štampljka! Ko sva bila zopet na križišču v Dolku, se je megla malo razkadila: časa sva imela še dovolj, zato sva sklenila pregledati teren za drugi dan, t. j. Križ-Stenar in okoli njega se vrniti v Vrata. Na Križu naju zopet prepodi megla; ker nisva poznala pota, sva se vrnila — v dežju v Alj. Dom. — 19. julija: namen sva imela priti na Stenar-Razor; vendar sva dospela samo na Kriške Pode — Zopet megla; čakala in prezebala sva nad 1 in pol ure zaman, da bi se vzdignila. Ozlovoljena, da naju že drugi dan zasleduje, sva se vračala v Vrata. Mesto nameravane ture sva odšla čez Bukovje na Luknjo, kjer sva pregledala začetek Bambergove poti, ki pa takrat še ni bila na novo markirana. Tudi ta dan se je končal z malo ploho; prevedrila sva jo pod skalami sev. stene Triglava, ki je takorekoč cilj in konec ture in obenem najina božja pot vsakih počitnic. — 21. julija ob 4. uri še enkrat na Triglav, ker prejšnji dan nisva imela razgleda — ni nama bilo žal — videla sva takorekoč vse, kar se sploh more! — Popoldne pa čez Prag nazaj v Mojstrano. — 25. julija: Družba štirih Škofjeločanov in moj brat M. so prejšnji dan lezli zopet na Škrlatico — jaz pa naj bi jih 25. julija lovil nekje po Stenarju in Razorju. Vse nepotrebne stvari pustim v Alj. Domu in jo mahnem po znani

poti na Dolek za družbo. Slišal sem veselo vriskanje že blizu vrha Stenarja — mislim si: poskusim srečo na t. zv. Vrateih, da pridem v najkrajšem času do njih. Toda strašno sem se razočaral: brez derez in cepina ni misliti na prehod, ker je tam precejšnje snežišče. — Torej: nazaj na Dolek-Križ! Ko sem stal na Križu ni bilo nobenega glasu več o družbi, ki je medtem, ne da bi jaz to vedei, odšla čez Križko Steno v Kranjsko Goro in zvečer nazaj v Alj. Dom. Nestrpno sem jih čakal ponoči, mislil sem, da se je pripetila nesreča; spati nisem mogel — no, ko zaslišim vesele glasove, sem se potolažil: tudi ponesrečeno svojo turo sem skoro pozabil (toda ne za vedno, poskusil bom drugo leto!) — 26. julija na Kredarico. — 27. julija na Triglav, na Aleksandrov Dom — v dolino Triglavskih jezer, kjer nas je premočil dež do »kosti«; nadaljevali smo pot do Zlatoroga — Sv. Janeza (nikjer nismo dobili več prenočišča!) in v Boh. Bistrico, kjer nas je hotel Triglav sprejel pod gostoljubno streho. — 28. julija megleno vreme; izmučenje in še drugi pomisleki so nas prisilili do dolgega spanja. Ob 9. uri pa se je nenadoma zjasnilo — zato: na Črno Prst! Ubrali smo pot mimo Orožnove koče, sešli smo se z Italijani, ki nam pa niso delali ovir; morda so pomagale naše cigarete! Ia in naši veseli obrazi! — Zvečer pa smo se že vozili vsak na svoj dom. Pri tej turi naj omenim še tole: naša družba, t. j. 6 članov, že 3 leta »roma« vsaj enkrat na leto kompletna; zato smo sklenili našo družbo primerno krstiti: imamo ime Turist. Klub »Modras« — sam ne vem, zakaj tako in ne drugače. Po dolini hodimo vedno eden za drugim, najmanjši je prvi itd. Da ne manjka orkestra (seveda samo »žvižgalni«!) je tudi omembe vredno. Smeha in humorja imamo vedno na koše! — —

7. avgusta smo s svakom in bratom M. že zopet delali na Kredarici »pokor«. Kako? Prišli smo med zadnjimi v Triglavski Dom, ki je bil »nabasan« do zadnjega kottička z oboževalci gora. Mi pa smo ležali pod mizami — no, samo 3 ure, ker smo zgodaj odrinili. 8. avgusta smo bili na vrhu; namen smo imeli tak, da bi potem odšli radi svaka v Bohinj čez dolino jezer; ker pa naše kosti vsled pretrdega ležišča niso bile v najboljšem redu, smo odšli v Aleksandrov Dom in Vodnikovo kočo na Velem Polju samo nad mleko in v skale nad njim po planike. Nato pa nazaj na Kredarico in čez Prag domov. — 10. avgusta z družbo kakor 7. avgusta skozi Vintgar na Bled. — 15. avgusta: kompletni »T. K. Modras« iz Kranja do Gradu; hoteli smo po nam neznani poti ponoči priti vsaj do Škerjanca. Zgrešili smo kmalu pot in taval s svečo (!) precej časa po gozdu — naenkrat nismo mogli naprej. V daljavi se je čulo grmenje, švigali so bliski, sicer jasno. Nekdo je predlagal: »Nazaj pojdimo v Grad«. — Drugi zopet: »Ni treba; kar pod smrekami na mehke mahu prespimo noč; to je prvič zelo prijetno, drugič pa nam ni treba hoditi nazaj; saj bi ne našli pravega pota v dolino!« Obveljalo je drugo mnenje; spali smo vso noč prav dobro, nevihte ni bilo, noč je bila topla. — 16. avgusta smo spoznali, da smo samo nekako 300 m od Škerjanca; prerili smo se skozi grmovje in zažutrkovali pri Škerjancu; od tu pa je pot lepo nanovo markirana. Mimo Sv. Ambroža smo prodrli do Križke planine, kjer smo morali vedriti ves dan in celo noč: preganjali smo čas s petjem, kvartanjem, pa mleka smo imeli v obilici na razpolago. — 17. avgusta: čez Krvavec—Zvoh—Kalce do Cojzove koče. Od tu na Grintavec (2559 m), potem po Hudem Grabnu (ki je šele nedavno markiran, zavarovan nič, nobenih klinov in vrvi) na Kočno (2539), ki je najlepši greben v tem delu Savinjskih in Kamniških Alp, pa ima najmanj obiskovalcev. Manjka tudi štampljke! Naš cilj je bila Češka koča: pota nismo znali; zanašali smo se na tablice — toda ni jih nikjer, le tu pa tam kaka

stara nemška. Čez Dolško Škrbino smo po stenah Grintavca zopet dospeli na njegov vrh. Ker smo imeli drugi dan krajši pot iz Cojzove koč, smo se vrnili v njo in tam prespali noč. — 18. avgusta: Čez Pode na Štrucu in Skuto (2532 m), sestop po precej težavni in razdejani poti (menda je to najlepši sestop — markiran seveda) do Turskega Žleba v Frischaufov Dom, kjer smo bili prav dobro postreženi. — 19. avgusta: po Hudem Prasku — toda izgrešili smo cilj Mrzlo goro, ker smo čez sedlo prišli v nekako kotlino, iz katere na nobeno stran nismo mogli najti izhoda; vrv nam je odpovedala, četudi je bila precej dolga. Pot nazaj po Hudem Prasku je bila zelo nevarna radi krušenja skal (bilo nas je 5). Lezli smo tesno skupaj na vsaki strani žleba po 3 in 2 skupaj. Najhuji je konec (oziroma začetek) za sestop — dva praga; vendar sem z vrvo vse spustil po skalni, sam pa sem bos lezel za njimi. — Nadaljevali smo pot na Kamniško sedlo — Planjavo (2399), čez Škarje smo prišli v trdi noči (markacijo in pot smo le »duhali«) na Korošico. — 20. avgusta pa čez Konja—Veliko Planino—Sv. Primoža v Kamnik in z vlakom domov. Pripomnim še to-le: pota so deloma v slabem stanju, na vsak način pa bi bile tablice na križiščih (Kočna) prav potrebne — markacije so prav dobre. Koče zelo zaostajajo za onimi v Triglavskem pogorju, vendar pa so vseno zelo dobro oskrbovane. Na celi poti nismo srečali turistov, le v kočah smo dobili nekaj znancev, pa tudi Čehov. Koče so zelo majhne, če pride več ljudi na isti dan do njih, je »drenj«. — 27. avgusta sem šel z bratom M. po planike in dober zrak na Slemenca. — 10. septembra: izvedel sem od vodnika iz Mojstrane, da je Bambergova pot nonavo prav dobro markirana in popravljena. Prišli smo ob 10. uri zjutraj v Vrata. Kratek oddih, pol ure — potem pa na Luknjo, odtod po interesantni, precej težki Bambergovi poti na Triglav. Najtežji je prvi del poti nad Luknjo (1 uro), potem je še nekaj kaminov — celo »okno« je nadelano — konec pa od t. zv. Bovškega snega, je lahek (Kugyjeva pot). — Največji strah so bili Italijani; vendar na vsej poti nismo nikogar srečali. Na vrh Triglava smo stopili po 8 in pol urnem maršu (iz Dovja s počivanjem). Razgled je ves čas zelo lep — če je dan zato, seveda. — 11. septembra smo se vrnili skozi Kot domov na Dovje. Vso turo smo opravili v necelih 27 urah. Bila je ta tura ena mojih najzanimivejših, pa tudi najtežja.

Potočnik Franjo (in Miha).

Obzor.

Nova planinska koč v Logarski dolini.

Savinjska podružnica S. P. D. stavi v Logarski dolini zraven Piskernikovega zavetišča novo enonadstropno koč z 9 sobami in s skupnim ležiščem. Ista je sedaj v surovem stanju izgotovljena in pod streho. Čez zimo se mora presušiti: povsem dograjena. Po proračunu bo stala brez opreme 100.000 Din. Odbor ima s stavbo veliko težkoč, ker občinstvo, zlasti premožni krogi vse premalo vpoštevajo važnost te stavbe za turistiko in tujski promet.

Prispevke sprejema in daje pojasnila glede opreme po interesentih Savinjska podružnica S. P. D. v Celju.

Planinci in planinke, ne zabite na novo koč v lepi naši Logarski dolini!

Prispevali so: Zvezna tiskarna v Celju 3500 Din; po 2000 Din: Posojilnica v Celju in okrajni zastop v Celju; dr. Božič, odvetnik v Celju 1100 Din; po 1000 Din: Mestna hranilnica in mestna občina v Celju; po 500 Din: Južnoštajerska hranilnica v Celju, okrajni zastop v Laškem, tvrdka Goričar & Leskovšek v Celju, g. Drago Sirec, trgovec v Celju; g. Zupančič, trgovec v Celju 300 Din; po 200 Din: g. dr. Orožen, odvetnik v Celju in Jadranska banka, podružnica v Celju; po 100 Din: trgovci v Celju gg. Stermečki, Elsbacher, Lukas, L. Petek, I. Ravnikar, zdravnik dr. Kunst, poštni ravnatelj Fr. Natek, odvetnik dr. Hrašovec, hotelirka Ana Plesivnik, vsi v Celju, dr. Šandor Hrašovec, odvetnik v Šmarju, Maks Zabukovšek, krojaški mojster, Ljudska hranilnica in posojilnica in g. A. Kunej, bančni podravnatelj, vsi v Celju, dr. Prus, odvetnik v Konjicah, H. Požun, notar v Radgoni, dr. Šurina, odvetnik v Pregradi; dr. Požar, državni pravdnik 75 Din; tovarna tkanin v Št. Pavlu pri Preboldu 2 bali prvovrstnega platna za rjuhe in g. P. Novak, trgovec v Celju, 15 steklenic sortiranih likerjev.

Nabrali so: Turistovski krožek »Ojstrica« v Celju 3365 Din; med drugimi so prispevali po 500 Din: Slavenska banka, Ljubljanska kreditna banka, Prva hrvatska štedionica in Jadranska banka, podružnica v Celju; g. dr. Zdolšek, odvetnik v Brežicah 1890 Din; g. H. Schmid, trgovec v Celju 1700 Din; g. B. Rotter iz Maribora 1015 Din in kos domačega platna za rjuhe (daroval g. Feldin, trgovec v Mariboru); podružnica S. P. D. v Slov. Bistrici 520 Din; g. dr. Mayer, odvetnik v Šoštanju 500 Din; g. Mastnak, trgovec v Celju 350 Din; g. dr. Lenar! iz kaz. obravnav 400 Din; gdč. Olga Drukar iz Laškega 320 Din; g. Erhartič, odvetnik v Celju, iz kaz. obravnav 150 Din; g. dr. Vičar iz kaz. obravnav 50 Din; g. Pauer, trgovec v Braslovčah 130 Din; g. J. Müller iz Celja 130 Din; gdč. Justi Repič iz Polzele 196 Din in gdč. Sl. Mikuž iz Rečice ob Paki 100 Din. — Vsem darovalcem in nabiralcem iskrena hvala!

Pot na Stari Grad pri Kamniku je bila zadnja leta zelo slaba, ker sta jo vso raztrgala voda in les, ki so ga sekači spuščali po strmini. — L. 1924. jo je Kamniška podružnica S. P. D. z blagohotnim dovoljenjem in s pripomočjo lastnice, ge. Apfaltern, temeljito popravila, tako da je sedaj v prav dobrem stanju. Izpeljana je složno, na nekaterih mestih so postavljene klopi, tako da tudi slabotnejši po njej lahko pridejo do razvalin na vrhu. — Pot se začenja ob tuhinjski cesti nekaj korakov naprej od zadnje hiše predmestja Pod Goro. — Ker je severno pobočje hriba izsekano, je pri vzpenjanju ves čas krasen razgled na Kamniške planine, na vrhu pa se odpre širen pogled na južno stran po polju proti Ljubljani. — Izlet na Stari Grad je posebno priporočljiv za izletnike v Kamnik, ki nimajo časa, da bi šli v Bistrico. —

24. avgusta 1924 na Triglav.

Jasna in svetla noč je bila, ko sva stopala s prijateljem Andrejem proti Mojstrani, le na zahodu se je kazalo oblačno. Rečem mu: »Dež bo.« On pa se je norčeval in me je končno celo pregovoril, da sem odložil v Mojstrani pelerino in čepico. Tu sva se tudi razšla z ostalo družbo. Med potom skozi Krmo nas je že dež močil. Ob 9. uri smo bili v Triglavskem Domu, seveda ne suhi. Popoldne smo se ravno pripravljali na Triglav, ko zapazimo, da z vso naglico prihaja po ledeniku turist. Prišel je do nas tako upehan in tako iz sebe, da se mu je — še preden je mogel spregovoriti — videlo: sporočiti je prišel težko nesrečo. Bil je tovariš Topolovca na tragični turi. Spreletela nas je groza, ko nam je povedal,

kaž se je zgodilo, in smo pogledali doli proti Luknji, odkoder so se valili črni oblaki preko severne stene. Kar vrnili smo se, z drugimi, v dolino. — Tone Kovač.

Obzor. — Društvene vesti.

Pisarna SPD., Osrednji odbor v Ljubljani se je preselila iz Poljanske ceste št. 12 v prostore Jadransko-podunavske banke — Šelenburgova ulica št. 2., II. nadstropje.

Hôtel »Zlatorog« pozimi. — Izletnikom in zimskim turistom sporočamo, da so sedaj postavljene peči v sobah hotela »Zlatorog«, odnosno v novi stavbi, tako da je mogoče bivanje v hotelu »Zlatorog« tudi pozimi.

Naše slike: Peričnik v ledu. Najmogočnejši slap v naših krajih je Peričnik v Vratih, oddaljen od Mojstrane samo uro hoda. Mogočen tok se razliva preko odsekane stene v skalovit tolmun, za katerim se je zajedla v steno prostrana galerija. Pozimi se slap ves izpremeni; preko stene padajoče vodovje zledeni in mogočni ledeni kapniki pokrivajo celo steno in popolnoma obkolijo galerijo. Kako krasen je zledeneli Peričnik, svedoči naša slika.

Vsem članom in naročnikom v vednost!

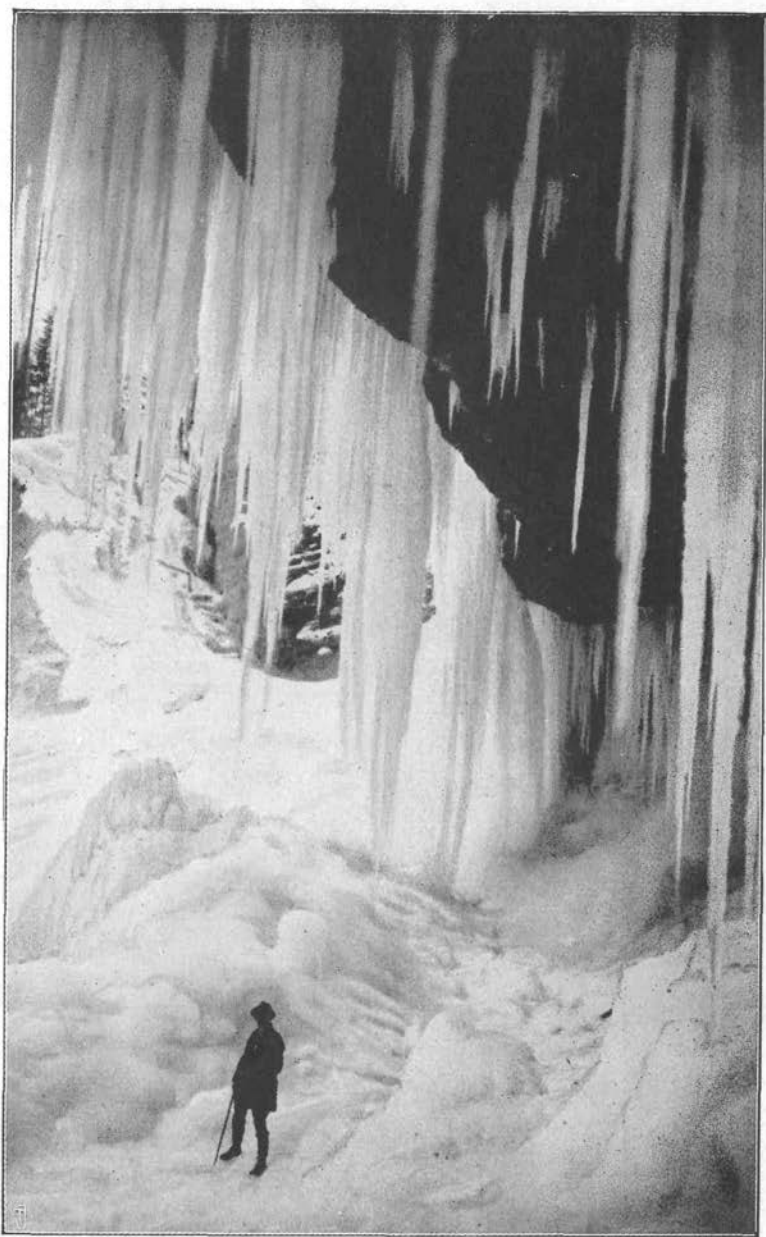
Vpisnina za leta 1925 znaša Din 10.—. Članarina Din 25.—. Ustanovnina enkrat za vselej 400.— Din. Legitiacija za sliko Din 10.—; tako mora imeti vsak član za poset koč in polovično vožnjo po železnici. — Naročnina za »Planinski Vestnik« znaša celoletno Din 40.— za tuzemstvo in Din 60.— za inozemstvo.

»Planinski Vestnik« izhaja 12krat na leto. Članarina se plača 1. januarja za celo leto, istotako naročnina. Vsak naročnik dobi položnico za naročnino v »Planinskem Vestniku«. Za članarino se pričnejo razpošiljati položnice 1. januarja. — Potrebna navodila za podaljšanje legitimacij s sliko bodo tem položnicam priložena.

Uredništvo »Plan. Vestnika« je v Mariboru; tja naj se pošiljajo rokopisi in dopisi o uredniških zadevah. Uprava »Plan. Vestnika« je pri Osrednjem odboru SPD v Ljubljani.

Vsebina: Dr. Jos. Tominšek: Motivi pravega planinstva (str. 1). — † Dr. Klement Jug: Plezalne ture v Kamniških - Savinjskih Alpah (str. 3). — Jakob Aljaž: Pastir Jožef Jakelj (str. 8). — Janko Mlakar: Hochalm-spitze (str. 11). — Inž. Franjo Potočnik: V Visokih Tatrah (str. 16). — Kotiček: Na planinah greha ni. Fr. Štupar (str. 19). — Stol. Dr. Gizela Tarczay (str. 20). — Čez hrib in dol: Moje ture v letu 1923. Fr. Potočnik (str. 20). — Obzor: Nova planinska koča v Logarski dolini (str. 22). Pot na Stari Grad pri Kamniku. 24. avgusta 1924 na Triglav (str. 23). Društvene vesti: Pisarna SPD, preselitev. Hotel »Zlatorog« pozimi (str. 23). Vsem članom in naročnikom v vednost (str. 24). — Naše slike: Peričnik v ledu (str. 24).

Urednik dr. Josip Tominšek v Mariboru. — Izdaja in zalaga Slovensko Planinsko Društvo v Ljubljani (Osrednji odbor). — Tisk tiskarne M. Hrovatin v Ljubljani.

Peričnik v ledu

Fot. Jože Kunaver

Vernar (2225 m) nad Velim Poljem

Fot. Janko Sherlep

P. n.

naročnikom in sodelavcem „Planinskega Vestnika“.

Pri kraju je leto 1924. Še preteklega leta je dober in obilen. Gotovo je prepričan o tem vsak naročnik „Planinskega Vestnika“.

Nalogo, ki si ji jo je nadel Osrednji odbor, je bila v tem letu, četudi z velikimi težavami — vendar srečno rešena. „Planinski Vestnik“ letnik 1924 je izhajal redno vsak mesec v obsegu, ki je bil polovico večji kot letnik 1923. Opremljen je z res izbranimi slikami naše prelepe domovine. Razven tega pa je „Planinski Vestnik“ pridobil na obsegu za 10. in 11. številko, ki je izšla skupaj kot spominjska številka našemu najmarljivejšemu sodelavcu, ponesrečenemu dr. Jugu in zvestemu planincu juristu Topolovcu. Pripominjamo, da se je ta številka, ker ima zaključeno vsebino, natisnila v večji množini in jo ima uprava „Planinskega Vestnika“ dovolj v zalogi. To številko priporočamo v nakup prijateljem planinstva, da spoznajo veliko delo dr. Juge na polju planinstva. Stane 10.— Din.

Da bo mogel „Planinski Vestnik“ nuditi prihodnjic še več dobrega čitiva, je odvisno zlasti od naročnikov samih. Zato prosimo, da se potruži vsak član SPD., da je sam naročnik „Pl. Vestnika“ in da marljivo pridobiva nove naročnike.

Vestnik izhaja 12 krat na leto in stane za leto 1925 samo 40.— Din za tuzemstvo; za inozemstvo Din 60.—. Naročnina naj se po položnici, priloženi 1. številki, poravna takoj.

Uprava „Planinskega Vestnika“.

